

LENINA KAROGS

LATVIJAS KOMUNISTISKĀ PARTIJAS PREIĻU RAJONA KOMITEJAS UN
PREIĻU RAJONA TAUTAS DEPUTĀTU PADOMES LAIKRAKSTS

IZNAK KOPŠ
1950. GADA 29. MARTA
Nr. 92 (5786)
4.
AUGUSTS
CETURTDIENA
1988. GADS
Maksa 3 kap.

SVEICAM SPORTISTUS PREIĻU RAJONĀ!

- RĪT ŪDENSĻĒPOŠANAS BĀZE PIE EIKŠA EZERA SĀKAS PSRS XXIV ČEMPIONĀTS ŪDENSĻĒPOŠANĀ. PIEDALĪSIES VISI SPĒCĪGĀKIE MŪSU VALSTS ŪDENSĻĒPOTĀJI.
- SAJĀS DIENĀS MŪSU RAJONĀ NOTIKS ARI REPUBLIKAS VETERINĀRO DARBINIEKU GADSKĀRTEJĀ SPARTAKIĀDE.

Lai uzvar spēcīgākais

● Uz kuttera borta spēlējās saules zaķi. Taču kuteris, liekas, šos siltos glāstus nemaz nejuta, tikai spēji traucās pa ezera gludo spoguļi, aizraudams sev līdzīgs ūdens šļakatu ieskauto sportistu...

Ūdenslēpošana — iecienīts, pazīstams sporta veids Anglijā, Amerikā, Austrālijā. Šeit tas vienmēr pulcē pilnas skatītāju tribīnes, bet mūsu valstī, var teikt, ūdenslēpošana vēl tikai nostājas uz kājām. Lai gan sportisti PSRS izlases tērpos ne reizi vien jau stāvējuši uz Eiropas un pasaules meistarsacīkšu goda pjedestāla.

Tiem, kuri, ne uz mirkli neapstājoties, paiet garām informācijas stendiem, jau zināms, ka šovasar no 4. līdz 7. augustam uz Eikša ezera ūdeņiem notiks PSRS 24. čempionāts ūdenslēpošanā. Pastāstīt par to tuvāk lūdz mūsu komandas treneri JANI KOKINU.

— Kāda ir šo sacensību, ja tā var teikt, vizītkarte?

— Valsts meistarsacīkstes ir viens no atlasē posmiem Eiropas čempionātam. Iepriekšējais posms bija sacensības Minskā jūnija beigās, kurās izcīnīja J. Gagarina balvu.

Šeit, Preiļu rajonā, sacentīsies Latvijas, Maskavas, Baltkrievijas, Krievijas Federācijas, Gruzijas, Lietuvas un Moldāvijas komandas. Kopumā piedalīsies apmēram 80 sportisti.

— Kāds ir dalībnieku vecums un cik tie ir titulēti?

— Dalībnieku vidū galvenokārt ir puīši un meitenes vecumā no 14 — 15 līdz 22 — 23 gadiem. Taču ir arī rūdīti ūdenslēpošanas meistari, kuriem gadi nu jau skaita ceturto desmitu. Par tituliem... Te pulcēsies visi valsts spēcīgākie sportisti. Ne tikai godalgoto vietu ieguvēji PSRS čempionātos, bet arī Eiropas un pasaules čempioni.

— Kādos veidos notiks sacensības? Pastāstiet, lūdz, arī par galvenajiem sacensiem.

— Pirmās sacensību posms — lēkšana no trampīna. Šeit par spēcīgākajiem var uzskatīt maskavieti Olgu Gubarenko un minskietī Dmitriju Jaskeviču. Figurālajā slēpošanā uz uzvaru vislielākās cerības acimredzot ir minskietei Marīnai Ameljančikai un Aleksandram Miņonokam. Un visbeidzot slalomā čempionu gods būs jāaizstāv Natālijai Rūmjancevai (Krievijas Federācija) un Ingum Bukam. Labas izredzes ir arī Dmitrijam Jaskevičam un Aleksejam Korbukovam.

— Kādi sportisti būs Latvijas komandas sastāvā?

— Joprojām komandas kodolu veido Ingus Buks, Guntars Kokins, Valdis Ivanāns, Diāna Vucāne. Viņi visi ir vietējie, ļoti centīgi, patlaban mācās fizikultūras institūtā. Tātad — drīz paši varēs mācīt un trenēt citus.

— Cik zinu, sportisti ir mānītiģīgi ļaudis. Intervija ar obligātām prognozēm — sliktā pazīme. Tāpēc neuzdošu jums tradicionālos jautājumus par mūsu cerībām un plāniem. Tikai pajautāšu: sakiet, tikai godīgi, par kuru — dēlu vai meitu — jūs vairāk pārdzīvojat?

— Grūti pateikt... Man visi ir vienādi un dārgi: gan meita un dēls, gan visi pārējie. Bet kas uzvarēs? Tas, kurš sacensībām būs sagatavojies vislabāk.

— Nu ko, laimīgus startus! Un — lai patiešām uzvar spēcīgākais!

I. ALABINA,
P. Stučkas Latvijas Valsts universitātes
žurnālistikas specialitātes I kursa studente

Ūdenslēpošana kā sporta veids radās 1922. gadā ASV Mičiganas ezerā, un tā «krusttēvs» bija Ralfs Samuelsons. Patlaban ar ūdenslēpošanu nodarbojas vairāk nekā 50 miljoni cilvēku apmēram 60 valstīs. Piecu kontinentu nacionālās federācijas apvienojušās Ūdenslēpošanas starptautiskajā federācijā (līdz 1988. gadam — Vispasaules ūdenslēpošanas savienība).

PSRS ūdenslēpošana pirmos soļus spēra piecdesmito gadu beigās, taču par oficiālo šī sporta veida dzimšanas dienu pieņemts uzskatīt 1964. gadu, kad ar mūsu pirmā kosmonauta J. Gagarina atbalstu tika nodibināta Vissavienības federācija.

PSRS čempionāti notiek kopš 1965. gada. Pirmie čempioni un godalgoto vietu ieguvēji bija A. Radušinskis, V. Filins, T. Rožkova, G. Litvinova, J. Pafnutovs, G. Gusevs, A. Mjasiņikovs, A. Petrovs, N. Nečajeva, J. Ticevs, I. Potesa, V. Meļņiks. Sešdesmito gadu sākumā sāka strādāt jauni, perspektīvi domājoši treneri — V. Novožilovs, J. un V. Nehajevski, I. Lihačevs, kuri izvirzīja mērķi — iziet starptautiskajā arēnā. Parādījās jauns ūdenslēpošanas

sporta inventārs un kuteri, brāļi J. un V. Nehajevski izgudroja elektrovilkmes ierīci, kas deva iespēju sportistiem trenēties baseinā ziemas periodā.

1977. gadā mūsu valsts iestājās Vispasaules ūdenslēpošanas savienībā. Padomju sportisti pirmoreiz devās uz Eiropas čempionātu. Mūsu cerības saistījās ar sievietšu panākumiem figurālajā slēpošanā, jo I. Potesa, M. Ceresova un piecpadsmitgadīgā N. Rūmjanceva bija uzrādījušas rezultātus, kas bija labākie pasaulē. Taču viņām trūka šāda mēroga sacensību pieredzes. Cīņas spraigumu vislabāk izturēja I. Potesa, kura kļuva par pirmo padomju ūdenslēpotāju — Eiropas čempioni.

Ūdenslēpošanas attīstība turpināja savu gaitu. Parādījās jauni sabiedriskie kadri un jauni profesionāli treneri, savi starptautiskās kategorijas tiesneši. Panākumi starptautiskā mēroga sacensībās deva jaunu impulsu ūdenslēpošanas attīstībai. PSRS čempionātus sāka organizēt Krievijas Federācijas kanālā, paaugstinājās tehniskās prasības sacensību rīkošanai, uzlabojās padomju sportistu rezultāti slalomā un lēkšanā no trampīna. Nesenie zēni un meitenes — N. Rūmjanceva, G. Vorobjova, M. Ceresova, O. Gubarenko, A. Miņenoks, A. Korbukovs un citi — kļuva par padomju ūdenslēpotāju otru paaudzi. Viņiem tika izvirzīts uzdevums sasniegt Eiropas labāko sportistu līmeni slalomā un lēkšanā no trampīna, kļūt par nopietniem konkurentiem komandu cīņā.

1979. gadā sākās N. Rūmjancevas ēra. Viņa trīsreiz uzvarēja pasaules meistarsacīkstēs figurālajā slēpošanā, desmit reizes kļuva par kontinenta čempioni (trīsreiz — absolūtajā vērtējumā). N. Rūmjanceva ir viena no visticamākajām ūdenslēpotājām Eiropā, Nopelniem bagātā sporta meistare.

Mūsu ūdenslēpotājas ir spēcīgas ne tikai figurālajā slēpošanā. Viena no labākajām lēcējām no trampīna Eiropā ir O. Gubarenko, kura pēdējos gados divreiz ieguvusi sudraba medaļu kontinenta meistarsacīkstēs.

Vīrieši starptautiskajās sacensībās guvuši pieticīgākus panākumus. Taču arī viņu vidū ir Eiropas čempionātu godalgoto vietu ieguvēji: A. Miņenoks un V. Korņevs figurālajā slēpošanā, D. Jaskevičs — lēkšanā no trampīna.

PSRS izlases komanda 1987. gadā Eiropas meistarsacīkstēs ieņēma pirmo vietu un tādejādi ierindoja sevi spēcīgāko kontinenta komandu vidū. Pasaules ranga tabulā tā ieņem 5. vietu.

PSRS ČEMPIONĀTA PROGRAMMA

5. augustā — priekšsacīkstes slalomā (vīriešiem un sievietēm), figurālajā slēpošanā (sievietēm), finālsacensības slalomā. Pīkst. 16.00 — PSRS čempionāta atklāšana.

6. augustā — priekšsacīkstes figurālajā slēpošanā (vīriešiem), lēkšanā no trampīna (sievietēm), finālsacensības figurālajā slēpošanā.

7. augustā — priekšsacīkstes lēkšanā no trampīna (vīriešiem), finālsacensības lēkšanā no trampīna. Pīkst. 16.00 — PSRS čempionāta noslēgums.

LIDZJUTEJU ZINĀSANAI

PSRS čempionāta dienās uz ūdenslēpošanas bāzi pie Eikša ezera kursēs autobusi.

5. augustā autobuss aties no Līvānu kultūras nama pīkst. 16.00, no Preiļu pilsētas izpildkomitejas — pīkst. 17.00.

6. augustā un 7. augustā autobusi no Preiļiem aties pīkst. 9.00 un 10.00, no Līvāniem — pīkst. 8.30 un 10.30.

No ūdenslēpošanas bāzes autobusi uz Preiļiem aties pīkst. 19.00 un 20.00, uz Līvāniem — pīkst. 19.00 un 21.00.

Ieeja ūdenslēpošanas bāzē — par maksu.

● Viēglatlētika un volejbols, virves vilkšana un novuss, basketbola soda metieni un teniss, badmintons, šahs... Lūk, šajos sporta veidos mērosies spēkiem veterināro ārstu un feidšeru 23. republikāniskās spartakiādes dalībnieki.

Šis tradicionālās sacensības Latvijā notiek jau vairāk nekā divus gadus desmitus un kļuvušas ļoti populāras. To apstiprināja arī Preiļu dzīvnieku slimību apkaršanas stacijas laborante Maruta Kokina:

Spartakiādi gaida

«Spartakiādi gaidām un tai gatavojamies. Visi veterinārie darbinieki spartakiādi uzņem kā ļoti nopietnu pasākumu».

Sogad sacensības no 5. līdz 7. augustam notiks Jaunaglonas 58. profesio-

nāli tehniskās vidusskolas un Aglonas internātskolas stadionos. Godīgā sportiskā cīņā par uzvarētāju lauriem spēkosies 25 republikas rajonu komandas. Protams, gribas, lai labāko vidū būtu arī mūsu

rajona komanda, kura pagājušajā gadā ieņēma astoto vietu. Komandas sastāvā būs Jāzeps Sņepsts (kolhozagrofirma «Krasnij Oktjabrj»), Zinaīda Turkupole (kolhozs «Rīts»), Viktorija Lāce (Oškalna kolhozs), Ādōlfs Mickāns («Sīļukalns»), Pēteris Trubiņš (Lēpina kolhozs) un citi.

DĀRGIE MIERA DRAUGI!

Aicinām piedalīties internacionālajā Miera laternu apmaiņas akcijā!

Šis gada 6. augustā visas pasaules lielākajās upēs bērni un pieaugušie piudinās pašu pagatavotas laternas, lai pieminētu un godinātu Hirošimas kodolsprādziena upurus. Šis kustības aizsākums — 1985. gada 3. augusts —, kad ASV Viskontijas statā notika pirmā Miera laternu piudināšanas ceremonija, kurā piedalījās pieci tūkstoši cilvēku ar 1500 laternām, kas tika palaistas pa Misisipi upi. 1986. gadā šajā kustībā iesaistījās arī padomju bērni. Mēs ceram, ka šis Miera

laternas saliedēs mūs cīņā pret kodolkaara draudiem.

Šogad laternu piudināšanas ceremonijā piedalīsies 28 valstīs, tā notiks vairāk nekā 300 pilsētās. Apmaiņa ar Miera laternām palīdzēs izveidot un stiprināt mūsu draudzības saites.

Miera laternu konstrukcija ir vienkārša. Tās var pagatavot no 17x75 cm lielas papīra loksnes, ko saloka četrās 17x75 cm taisnstūrēs, un salīmē. Tos dekorē ar simbolliem, vēstījumiem un ilustrācijām, pēc iespējas visas frāzes tulkojot angļu valodā. Uz ceturtais taisn-

stūra daļas laternas pagatavotājs min savu vārdu, dzimšanas datumu vai vecumu, ja vēlas, — uzlīmē foto un uzraksta savu sveicienu, kurā izteiktas cerības un ilgas pēc miera. Šis papīra loksnes ir vienīgais, kas nepieciešams laternu apmaiņai starp dažādu zemju bērniem. Tās adresējamas attiecīgās zemes Miera piekritēju komitejai. Lai izveidotu peldošas laternas, izmanto polistirola vai koka pamatu un četrus tievus koka zarus, kas satur papīra loksni. To visu sastiprina vidū, uz pamatnes novieto aizdedzinātu svectīti. Un laterna ir gatava, to var palaist

straumē vai arī nest svinīgā ceremonijā kādā no pilsētas parkiem. Es ceru uz jūsu atbalstu un līdzdalību mūsu kustībā.

Jūsu draugs

DZEIMSS K. BAUMGARTNERS
(No laikraksta «Skolotāju Avīze»)

Rajona ledzīvotāji!

Atsauksimies uz šo aicinājumu, kas nācis no Amerikas Savienotajām Valstīm! Pulcēšanās 6. augustā plkst. 22.00 Līvānos pie slīcēju glābšanas stacijas.

VĒJENALDZIGO šini zālē nebija, un nevienu nevarējām mudināt izteikt savu viedokli. Jo saruna ritēja par ļoti svarīgu tematu — par mūsu rajona rūpniecības centra tālāko likteni.

Uz tikšanās ar Līvānu darba kolektīvu pārstāvjiem bija ieradusies republikāniskās apvienības «Lauku celtnieks» priekšsēdētāja vietnieks I. NIEDOLS, Latvijas KP rajona komitejas otrās sekretārs P. ROMANOVS, rajona Tautas deputātu padomes izpilddarbinātāja priekšsēdētāja J. VUCĒNS un rajona izpilddarbinātāja priekšsēdētāja vietnieks J. DESAINIS, Līvānu pilsētas izpilddarbinātāja priekšsēdētāja J. ZNOTIŅŠ.

Jautājums tika izvirzīts viennozīmīgi, proti — būt vai nebūt Līvānos jaunam uzņēmumam — lielpaneļu mājbuves rūpnīcai. Kas tā par rūpnīcu, ko tās celtniecība dos pilsētai — par to laikraksta «Leņina Karogs» 28. jūlija numurā pastāstīja republikāniskā projektēšanas un mājbuves tresta galvenā inženiera vietnieks, jaunbuves projekta vadītājs V. Saiters. Taču tas — viņa viedoklis. Bet ko par jauno celtniecību domā pašī pilsētnieki?

K. Vilcāns, Līvānu būvmaterialu un konstrukciju komitejas arodkomitejas priekšsēdētājs. Jaunā rūpnīca mūsu laukiem ir nepieciešama. Tas ir skaidrs. Taču, uzcelot šo rūpnīcu, mēs padarīsim tukšākus lauku ciematus, sevišķi — piepilsētas kolhozos. Kā tas ne reizi vien jau bijis. Bet — ja sāksies migrācija?

O. Bubnovskis, Līvānu pārvietojamās mehanizētās kolonnas priekšnieks. Kā būtu, ja apvienībā «Lauku celtnieks» ierosinātu nokomplektēt jauno uzņēmumu tikai uz savu iekšējo rezervju, piemēram — projektēšanas

jūs, biedri Niedol, varat nosaukt konkrētu naudas summu, kuru atvēlēsiat pilsētas attīstībai?

I. Niedoļš. Nē, diemžēl šodien to nevaru izdarīt.

Replika no zāles. Tāpēc nevajag mūs agitēt un mēģināt «uzpirkt» ar solījumiem.

J. Znotiņš, Līvānu pilsētas izpilddarbinātāja priekšsēdētājs. Par to, ko «Lauku celtnieks» uzbūvējis pilsētā, — paldies. Taču mēs lūdzam dabīgā aizsākto. Mums jāreķinās arī ar šādu faktu: pilsētā nav vietas celtniecībai. To atrodam, nojaucot galvenokārt individuālās dzīvojamās mājas. Pat tādas, kuras nokalpoju-

3. PAR EMOCIJAM, GARANTIJAM UN ATBILDĪBU

L. Vindele, Līvānu stikla fabrikas galvenā ekonomiste. Iekams sākt nopietnu sarunu (bet mēs patiešām lejam par pilsētas likteni), nebūtu slikti iepazīties ar jaunās celtniecības tehniskajiem un ekonomiskajiem aprēķiniem. Es, piemēram, patlaban redzu tikai vienu konkrētu skaitli: jāsavāc no citiem pilsētas uzņēmumiem 300 cilvēki. Viss pārējais — emocijas.

I. Niedoļš. Sākt izstrādāt tehniskos un ekonomiskos aprēķinus var tikai pēc jūsu principiālas piekrišanas celtniecībai.

L. Vindele. Iznāk — mēs kārtējo reizi «pērkam kaķi maisā»?

J. Vucēns. Šis «kaķis maisā», biedri, republikai vajadzīgs kā mums visiem skābeklis elpot vai ūdens. Tieši tāpēc šodienas sarunai ir tik nopietna ievirze. Kādu var izdarīt secinājumu? Jautājumā par jaunās rūpnīcas celtniecību (Līvānos vai arī kur citur) nepieciešams republikas Ministru Padomes lēmums ar precīzu visu jautājumu risināšanas perspektīvu. Tas attiecas gan uz strādājošo skaitu, gan uz apvedceļu, gan uz apgādi ar pārtiku. Pagaidām jautājumu par to, būt Līvānos jaunai rūpnīcai vai nebūt, lai izlemj pilsētas Tautas deputātu padomes, kā arī rajona padomes deputāti.

P. Romanovs. Es ne jau nejausības pēc uzdevu jautājumu: kurš no jūsu kolektīviem uzņemsies atbildību par pilsētas problēmu atrisināšanu. Konkrētu atbildi nedzirdēju. Tad, lūk, — ja tiks pieņemts lēmums par lielpaneļu mājbuves rūpnīcas celtniecību Nicgālē, Līvānu pārvietojamā mehanizētā kolonna — mūsu galvenā būvorganizācija — tur strādās vismaz gadus septiņus. Pilsētas izpilddarbinātājam celtniecības jaudu nav. Tādējādi iznāk, ka sociālās programmas risināšana Līvānos būs jāatliek kā minimums uz piecādi. To es sapratu pēc sarunas apvienībā «Lauku celtnieks». Tāpēc tagad atbalstu jaunai celtniecībai, lai gan sākumā arī es biju pret to. Tas jāsaprot arī jums. Jo tāda ir realitāte.

Cita lieta (un te piekritu daudzu šeit izteiktajiem viedokļiem) — kādā līmenī risināt ar celtniecību saistītos jautājumus? Tikai valdības līmenī. Partijas rajona komiteja un rajona izpilddarbinātāja uz sevi var uzņemt šo atbildību. Starp citu, sniegt palīdzību izdarīt aprēķinus, kas attiecas uz darbaspēka nepieciešamību un apgādi ar pārtiku, mums apsolījuši republikas Valsts darba komiteja.

Tāpēc — būsim apdomīgi! Visu apsvērsim rūpīgi, ar vēsu prātu, racionāli, no valstiskām pozīcijām. Nevis nemot vērt tikai sava resora intereses, bet gan visas pilsētas vajadzības. Domāju, ka sarunai punktu pielikt vēl nevar.

● Tā uzskata arī laikraksta «Leņina Karogs» redakcija. Tāpēc atkal aicinām rajona iedzīvotājus, pirmām kārtām — līvāniešus, uz atklātu, lietišķu un konstruktīvu diskusiju. Tikai tā mēs visi varam nonākt līdz optimālam risinājumam.

Viedokļus pie «apaļā galdā» uzklusija un apkopoja I. KOROĻOVA

1. SAVUS STRADNIEKUS VAI «IMPORTETOS»?

Visus tikšanās dalībniekus uztrauca jautājums: kas strādās jaunajā rūpnīcā? Kā liecina aprēķini, būs vajadzīgi 450 — 480 cilvēki. Līvānieši jau no savas rūgtās pieredzes labi zina, ko pilsētai, kurā nav attīstīta infrastruktūra, nozīmē darbaspēka pieplūdums no ārienes. Lūk, kāda bija viedokļu sadursme pie «apaļā galdā».

I. Niedoļš. Apvienība «Lauku celtnieks» joprojām ir stingri pārliecināta (par to rakstīja arī V. Saiters), ka vismaz 300 cilvēkus jaunās rūpnīcas vajadzībām var dabūt, samazinot strādājošo skaitu citos pilsētas uzņēmumos. Pārējos var nokomplektēt, sagatavojot jaunos kadros. Pirmo jautājumu var atrisināt, samazinot ražošanas apjomu kādā Līvānu uzņēmumā. Par otro jautājumu jādomā jau tagad: vēl nav par vēlu nosūtīt skolu absolventus mācīties attiecīgā profila mācību iestādēs: jaunajā rūpnīcā mums būs vajadzīgi armatūras veidotāji, betonētāji, formētāji, operatori.

Nebūtu slikti izņemt no «konservācijas» profesionāli tehniskās skolas celtniecību Līvānos. Tad ļauniesiem tālu nevaradzētu braukt.

Gribu, lai jūs ticētu: mēs neesam ienaidnieki paši sev. Apvienība «Lauku celtnieks» pieliks visus spēkus, lai no malas netiktu pieaicināts neviens cilvēks. Vēl vairāk — nolemts, ja tā var teikt, jauno rūpnīcu padarīt par republikas agrorūpniecības komitejas tautas celtni, nosūtot jums palīgā celtniekus gandrīz no puses Latvijas rajonu.

Jautājums no zāles. Vai ir kāda iespēja uzņēmumam saņemt kompensāciju dzīvokļa veidā, ja mūsu strādnieks aizies strādāt uz jūsu rūpnīcu?

I. Niedoļš. Šo jautājumu, domāju, var atrisināt un juridiski noformēt pilsētas Tautas deputātu padome.

J. Seibute, Līvānu stikla fabrikas kadru nodaļas priekšniece. Jūs, biedri Niedoļ, ierosināt izbrīvēt 300 cilvēkus uz citu uzņēmumu rēķina. Tas ir absurds! Es apzvanīju pazīstamos kadru nodaļas darbiniekus (diemžēl darbā iekārtošanas biroja rajona nodaļā zinu par darba resursu stāvokli nav), un atklājās, lūk, kāda aina: Līvānu rūpniecības uzņēmumos patlaban trūkst 180 cilvēku, tajā skaitā 50 — jūsu resora rūpniecības organizācijās. Ko tad

Pilsētas

liktenis — pilsētnieku rokās

● LATVIJAS KP RAJONA KOMITEJAS UN LAIKRAKSTA «LEŅINA KAROGS» REDAKCIJAS «APALĀIS GALDS»

varēs izbrīvēt? Un vēl. Apmācīt 3 — 4 gadus vairākus simtus cilvēku, turklāt par kvalificētiem speciālistiem? Saubos, vai tas ir iespējams.

I. Sņikers, Līvānu stikla fabrikas partijas biroja sekretārs. Te izskanēja doma, ka darbaspēka izbrīvēšanai jānotiek, pamatojoties uz ražošanas automatizāciju un mehanizāciju, vai arī samazinot «nevajadzīgus» produkcijas izlaidi. Apsvērsim visu ar vēsu prātu. Mūsu fabrika ik gadu palielina ražošanas apjomu, samazinot strādājošo skaitu. Tāpēc lieku cilvēku mums nav un nebūs. Jaunajai rūpnīcai būs pievilinājums — dzīvokļi. Secinājums rodas pats no sevis: strādālošo kontingenta kompleksāšana notiks uz mūsu rēķina. Jā, trests varbūt «neimportēs» strādniekus, taču to darīt būsim spiesti mēs.

I. Niedoļš. Bet kas pēc jūsu domām ir svarīgāks — mājas lauksaimniecībai, kura, starp citu, atzīta par galveno tautsaimniecības nozari, vai jūsu, cik man zināms, nekam nevajadzīgā gaismas vadi?

I. Sņikers. Neaiztiksim gaismas vadus — to ražošanu mēs sākam, balstoties uz savām iekšējām rezervēm. Turklāt — vai ir pareizi tā izvirzīt jautājumu? Jūs mani aicinājat šauri resorisku interešu aizstāvēšanā, taču jūs pats arī tās aizstāvat — tikai savas. No divu resoru kildošānās labuma nebūs. Jautājums par jaunas rūpnīcas celtniecību Līvānos jārisina kolektīvi, turklāt — valdības līmenī. Kopumā gan rūpnīcas projekts, gan viss pārējais, kas ar to saistīts, man liekas stimoatīss.

F. Utināns, Preiļu 21. pārvietojamās mehanizētās kolonnas darbu vadītājs. Jautājumu par lielpaneļu mājbuves rūpnīcas celtniecību izskatījam kolektīva sanāksmē un tā padomes sēdē. Strādnieki ir pret celtniecību. Viens no iemesliem, kāpēc viņu attieksme šinī jautājumā ir negatīva, saistīts ar to, ka reģionā asi izjūtams darbaspēka deficīts. Ka darbaspēka problēmu varēs atrisināt bez grūtībām, biedrs Niedoļš personiski mani nepārliecina.

un mājbuves tresta, rēķina? Manuprāt, te ir sava loģika.

2. GALVENIE JAUTAJUMI

Tādi ir trīs. Turklāt pašu galveno nemaz nevar īpaši akcentēt. Jo — tikai atrisinot visus šos trīs jautājumus, jauna celtniecība Līvānos kļūs iespējama. Lūk, šie jautājumi: infrastruktūra, ekoloģija, apgāde ar pārtiku.

I. Niedoļš. Kad pirmoreiz tikāmies Līvānu izpilddarbinātājam, saņēmām zīmīti, kuras satur mani kā vienu no apvienības «Lauku celtnieks» vadītājiem aizvainojo. Zīmītē bija jautājums: «Bet — ja atkal jūs mūs piešmauksiet?» Uz to es varu atbildēt: 16 gadu laikā, kopš Līvānos sākusies mūsu sistēmas uzņēmumu izvietošana, mūsu apvienība pilsētai devusi ne mazums, proti — uzcelusi tūkstoš dzīvokļu, divas skolas, kafējnicu-restaurantu, bērnu darzu, gastronomus, dzelzceļa staciju un citus objektus.

Replika no zāles. Bet par kādiem līdzekļiem? Par mūsu rūpnīcas. Mūsu nauda — jūsu līdētāji. Mēs taču neesam vainīgi, ka «parastai» rūpnīcai limitus dabūt nav iespējams.

J. Liepa, eksperimentālās bioloģiskās rūpnīcas galvenais inženieris. Būsim objektīvi un atzīsim, ka «Lauku celtnieks» savu «placdarumu» Līvānos izveidoja, tikai pateicoties mūsu rūpnīcai. Taču šodien nestridēsīties, kurš pilsētai devis vairāk. Tikai nateikšu, ka sākotnējā sociālo un kultūras objektu celtniecības programma, kas bija saistīta ar mājbuves kombināta celtniecību, tā arī palika neizpildīta.

Tomēr mūsu kolektīvs iestātos par jaunas rūpnīcas celtniecību. Bet pilsētai no tās jāgūst savs labums. Lai tā patiešām būtu, rūpnīcas un sociālo objektu celtniecībai jānotiek paralēli. Tas — pirmkārt. Otrkārt, starp pilsētas izpilddarbinātāju un apvienību «Lauku celtnieks» jābūt līgumam par Līvānu sociālo attīstību.

Jautājums no zāles. Vai

Piecgādes pirmrindnieki

Nu jau desmit gadus Preiļu sadzīves pakalpojumu kombināta strādā Marianna Ribule (attēlā). 1978. gada aprīlī viņa sāka darbu šai uzņēmumā par kažokādu apstrādātāju. Ne pēc ilga laika, pateicoties rūpīgumam un izvēlībai, šai arodā bija jau iegūta 5. kategorija. M. Ribule ir viena no trim kažokādu apstrādātājām mūsu rajonā. Turklāt viņa ir telcama strādniece, kurai darbs sokas, un plāns allaž ir izpildīts.

J. ZANDES foto

Vēstule ar komentāru

Izņēmums

vai likumsakarība?

Gribu izsacīt savu sarūgtinājumu par Līvānu celtniecības materiālu veikala darbu. Man ievajadzējās nopirkt logu stiklus (ceļam jaunu māju). Un 2. jūlija (tā bija sestdienā) sarunāju transportu, palīgus mantas iekrašanai, arī stiklinieku. Zināju, ka minētais veikals ir atvērts no pulksten 9.00 līdz 14.00. Taču veikala darbinieka nebija ne pulksten 9.00, ne 9.10, ne 9.30. Nebija arī paziņojuma, ka veikals šajā dienā slēgts vai arī tiks atvērts vēlāk. Maniem izpalīgiem, protams, katram savas lietas kārtojamas, tāpēc ilgi gaidīt viņi nebija ar mieru. Ta es paliku — bez palīgiem un bez stikla.

Vai šajā veikala parastās nakt uz darbu tad, kad iegribas? Vai varbūt jaunajiem cilvēkiem sestdienas rītā miegs pārāk salds?

KOKINA
Līvānos

Līvānu celtniecības materiālu veikala vadītāja Lubova Putnāne vēstulē aprakstīto faktu nenoliedza. Viņa sacīja: «Tā arī bija, Nokavējoss».

Taču ne jau saldais sestdienas rītā miegs te vainīgs. Sākums atgadījumam bija... pastā. Jā, pastā, kur katru rītu tiek lemāsāta iepriekšējā dienā ietirgotā nauda. Darbdienās šādu kavēšanos nav, jo pasts atvērts pulksten 8.00. Stundas laikā (veikals sāk darbu pulksten 9.00) visu pagūst nokārtot. Taču sestdienās šī kārtība pajūk, jo pasts sāk darbu pulksten 9.00 (tad arī jāver durvis veikalam).

Todien tā sagadījās, ka otra šī veikala darbiniece strādāt nevarēja. L. Putnānei bija jātiec galā vienai.

Protams, konflikta asumu mazinātu attiecīgs paziņojums. Šajā situācijā tā bija vienīgā reālā rīcība. Gan jāpiebilst, ka šādu «pēkšņi radušos» situāciju nerīkst pārvērst par likumsakarību. Taču pašreiz līdzīga kavēšanās var notikt jebkuru sestdienā. Vai vienmēr «izlāpīties» ar paziņojumu? Šāda papīra lapina nav atrisinājums. Vienīgais reālais variants — sestdienās Līvānu celtniecības materiālu veikalam darba sākums jānosaka vē-

lāk (ne pulksten 9.00, bet, teiksim, pulksten 10.00).

L. Putnāne pastāstīja: — Sādu priekšlikumu es izsacīju savam tiešajam priekšniekam — Preiļu patērētāju biedrību savienības vairumtirdzniecības bāzes direktoram Jānim Horoševskim. Tiesa, tikai mutvārdos. Iespējams, ka tāpēc piekrītošā atbilde tā arī palikusi tikai skaņas vērtā...

Jau posos let projām, kad veikala ienāca divi vīri — noguruši, sviedros izmirkušiem krekliem. Abi smagi atrīta uz palodzes. Kas viņi? Krāvēji? Jā. Un arī nē. Viņi bija soferi, kuriem pašiem nākas izkraut automašīnas.

Izrādījās, ka šajā veikala sakrājis daudz nerisinātu jautājumu.

Šī tirdzniecības punkta personāls ir divas pārdevējas un apkopēja (uz pusslodzi te strādā jau paveca sieviete). Viss. Nav krāvēja, nav iekrašanas un izkrašanas darbiem paredzētās tehnikas. Taču atgādinu, ka šis nav rotallietu veikals. Pārdod te visdažādākās preces: sākot no naglām, beidzot ar čuguna plātnēm, metāla vārtiem, kļeģeļiem un dēļiem.

— Gadās, ka pircējs nespēj mantu dabūt automašīnā. Neko darīt — jāiet palīgā. Kā izkraut atvesto preci? Lūdzos, lai to izdara paši soferi.

Ko iesākt, piemēram, šādā situācijā: pilsonis grib nopirkt 0,5 m² lielu stiklu. Vairāk viņam nevaļar. Bet — kas stiklu griezīs? Mēs esam pārdevējas, stiklu griezt neprotam. Ko iesākt? Sakām, lai pērk visu loksnī. Protams, tas maksā dārgāk. Un pircēis aiziet neapmierināts. Arī pašas jūtamies it kā par kaut ko vainojamas...

Lūk, tā sievietē cikstās ar smaģumiem. Protams, ir dzirdēt solījumi, ka šo veikalu pārvietos citās telpās. Un tad, tad... Bet — kad tas būs. Un vēl — vai tad klūs vieglāk strādāt? Sodien atbildēt grūti.

I. AĻABINA,

P. Stučkas LVU Filoloģijas fakultātes žurnālistikas specialitātes I kursa studente

Vai amatniecībai zelt?

Sis pārdomas rosināja maijā notikušie Meistaru svētki. Vai mūsu rajonā būs Latvijas Kultūras fonda Amatnieku brālības filiāle? Tas bija galvenais jautājums, kuru toreiz rajona kultūras namā apsprieda lietpratēji, meistari. Uz pārrunām bija ieradusies mazākā daļa no jau apzinātajiem piemirstu un nepopularizētu amatu pratējiem.

Daudziem sanākušajiem domās un dvēselēs gruzdēja nemiers, ko amati šodien var panākt vai pierādīt. Pārāk rūgta ir skaudrā pieredze, kad pēc kara gados amati savas pozīcijas zaudēja nevis godīgā cīņā ar visvareno zinātni un tehniku, bet gan tika mākslīgi sagrauti ar demagoģiskiem sprīdelējumiem un birokrātiskiem lēmumiem. Varbūt tieši tāpēc mēs vairs nespējam veidot tradicionāli kārtīgu un saņemtu vidi, darīt kārtīgu darbu, veidot mājas un lietas, kuras patiesi palīdz cilvēkiem dzīvot ērti un skaisti.

Vai rajonā ir vajadzīga organizācija, kura vienotu, koordinētu, organizētu un aizstāvētu amatnieku darbību? Biedrība, kura vienotu mājamatniekus, individuālo darbinieku īpašniekus, kooperatīvu, kolhozu un valsts darbinieku meistarus: iesācējus mācekļus un vecmeistaros?

Sanāksmes dalībnieku domas bija vienas — vajadzīga. Bet — nevajag strēbt karstu putru.

Vai ne mazums mums ir bijis pāragri dzimušu un pēc tam mirušu organizāciju? Ir vajadzīgs laiks pārdomām. Pagaidām apzināto meistaru skaits ieiet otrajā simtā, bet cik gan daudz vēl to, par kuriem plašāka sabiedrība īsti nezina? Sākumā vajadzētu kopus pulcēties viena aroda pratējiem un izlemt savas lietas, un tikai tad var domāt par rīcības komitejas izveidošanu. Tikmēr būs atradušies gudri un iniciatīvi cilvēki, kas šais laikus notic tautas darba gara atmodai, notic sev un saviem līdzcivēkiem. Notic tam, ka amatniecība vēl nav mirusi.

Bet atsevišķu arodu pratēji nebūt nav mūžīgi, un parasti tie ir jau krieni gados. Pie tam atsevišķās darba jomās viens otrs no viņiem ir vienīgais plašākā apkaimē vai pat visā rajonā. Kopš 1959. gada Pelēcu dzirnavas strādā Adams Rusiņš. Melderijs, kurš ne tikai lieliski pārzina dažādu Latvijas nostūru

ūdensdzirnas, bet arī vēl varētu vienu otru pamācīt miltus bīdēt vai gateri darboties. Viņš vēl ir īsts spēka mitriķis.

Toties Ignatam Vucānam no Aizkalnes ciema jau astoņdesmit. Skūnim un kūtipai saimnieka klātais niedru jumts vēl labi saglabājies. Vecais vīrs atzīst, ka jumīka darbu viņš pieprātis. («Leonpoles ezera niedres vēl zaļas ar pļautuvi nopļāvu un uzreiz klāju uz jumta».)

Mūsu kultūras vērtības

Tikai gadu jaunāks ir Pāvils Indrikovs no Aglonas puses. Sevi viņš dēvē ne tikai par krāšņu mūrnieku, bet arī par podnieku. Kāpēc tieši par podnieku? Nu kā gan nē, ja taīstīti kļeģeļi Broka būvētajai kapličiai un kopmītnei Kamencā. Par remontdarbiem šeit, muļžā, varēja dienā nopelnīt veselus trīs latus.

Jāzepam Bernānam vēl tagad verstaks mājās un tādēļ var taīstīt visu no koka. Šeit tapuši galdi un skapji, slauktuves un mucas... Tagad viņš laivas taisa.

Arī Silvesters Kolješņikovs no Rušonas ciema, Zelnīšu mājām ir bijis mucnieks un galdnieks. Vēl tagad var parādīt, kā top zirgiletas. Muzeja fondos ir viņa pītie trauki graudu uzglabāšanai.

Nosaucu tikai dažus izzūdošu arodu pratējus. Pēdējos mohikānus. Krietni vairāk ir veicies mūsu keramikiem, audējiem un adītājiem. Viņi apvienojušies kopās (kā Preiļu keramikļi), darbojas «Dallrades» paspārnē vai arī izveidojuši paši savu studiju (Līvānu «Dubna»). Tos vieno amata un kopējas intereses. Arī ražojumu pārdošana šeit ir atrisināta. Bet — ko lai iesāk pārējie mūsu vienpatņi? Lai aizsargātu savas intereses, pasargātu amatu no iznīcības, viņiem nepieciešams apvienoties.

Lūk, ko par to saka Latvijas Kultūras fonda Amatnieku brālības priekšsēdētājs VALDIS BERNHARDS:
— Amatu brālība radās 25. martā ap vienpadsmitiem vakarā

Annīmuļi. Pie tās šūpuļa stāvēja Latvijas Kultūras fonda priekšsēdētājs Tautas dzejnieks Imants Ziedonis.

Reizē ar tehnikas hegemoniju sākās amatu noriets. Mūsu gadsimts ir tehnikas uzvaras gadsimts un līdz ar to tradicionālās amatniecības kapracis. Mašīnērija izstumja amata prasmi. Aiziet nebūtība vecle niedru jumtu klājēji, aldari, skurstenu būvētāji... Pamazām izzūd darba tikums. (Dvēselīte aiziet projām no darba.) Aiziet bojā senas ēkas, pieminekļi... Bet cēlāji taču bija mūsu senči, ne jau bagātņieki. Tieši šeit radās gaišās gaivas un zelta rokas.

Amatnieku brālība ir nolēmusi apvienot celtniekus, galdniekus, mūrniekus, šuvējas, akmeņkaļus, kalējus... Vārdu sakot, visus seno arodu pratējus, kuriem ir vēlme saglabāt un nodot nākamajām paaudzēm savu darba prasmi. Tā ievēros amatu tautisko un etnisko izcelsmi, sociālo nozīmi, atjaunos amatu meistaru labo slavu, iesaistot amatu apmācīšana saprast un apgūtspēji-gu jaunatni; saglabās un atjaunos senās ēkas, celtnes, pieminekļus un inženiertehniskās būves, veidos republikas novados Amatnieku brālības filiāles (mazos brājus). Ir iecerēts radīt amatu arhīvu, meistaru informācijas un būvmateriālu datu banku. Mēs celsim gaišma amata folkloru, tērpus, tradīcijas un svētkus.

Sadarbībā ar žurnāla «Dārzs un Drava» redakciju domājam informēt lasītājus par savām lecerēm un paveikto. Gadā izdosim pa vienai grāmatai. Pirmā no tām būs par majokli.

Radīsim savus veikalus, bet tikai ne tāds, kā jau sevi sakompromitēt paguvušais «Amatnieks» Rīgā. Mums ir arī tiesības pārdot savus izstrādājumus uz ārzemēm.

Tātad — domājiet, vai jums ir nepieciešamība apvienoties.

Vai ir nepieciešama amatu atdzimšana? Kādas ir jūsu domas? Pagaidām — līdz rīcības komitejas izveidošanai — amatniekus cenšas kopā saturēt un ar šo jautājumu nodarbojas rajona kultūras nodala kopā ar muzeju.
V. ROMANOVSKIS

Palīdzam iekārtoties darbā

Iedzīvotāju darbā iekārtošanas dienests mūsu rajonā tika izveidots 1983. gadā. Alzvadītajā periodā ir nostiprinājusies cieša sadarbība ar uzņēmumos, organizāciju un iestāžu, arī ar vairāku kolhozu un sovhozu vadību, ar šo kolektīvu kadru nodaļu darbiniekiem. Radīta speciāla sistēma, lai informētu iedzīvotājus par brīvām darba vietām vai amatiem. Par darbā iekārtošanas jautājumiem rakstām presē, publicējam attiecīgus sludinājumus. Tiek izplatīti arī speciāli reklāmas plakāti.

Domājot par Līvānu pilsētas iedzīvotāju ērtībām, šeit atvēra darbā iekārtošanas biroja Preiļu nodaļas filiāli. (Filiāle sāka funkcionēt 1984. gada aprīlī.)

Pagājušajā gadā mūsu rajonā darbā iekārtošanas dienesta palīdzību izmantoja 1 518 cilvēki. (No tiem 113 bija jaunieši, 365 — skolēni, kuri vēlējas strādāt vasaras brīvlaikā.)

Jāteic, ka iedzīvotāju darbā iekārtošanas biroja Preiļu nodaļā uzkrāta salīdzinoši liela pieredze tieši skolēnu iekārtošanā darbā vasaras brīvdienās, kā arī darba sarūpēšanā tiem jauniešiem, kuri tikko beiguši vispārīgizglītotošās vidusskolas.

Vecāko klašu skolēni galvenokārt strādā rajona vairumtirdzniecības bāzē, Preiļu un Līvānu patērētāju biedrību sabiedriskās

ēdināšanas uzņēmumos, kolhoz-agrofīrmā «Krasnij Oktjabri», maizes ceptuvē, starpsaimniecību celtniecības organizācijā, 24. ceļu remontu un būvniecības pārvaldē, Līvānu pilsētā esošajos rūpniecības uzņēmumos... Uzskaiti varētu turpināt.

Katru gadu aprīļa sākumā tiek savākta informācija par vakancēm, kuras vasaras brīvlaikā varētu piedāvāt skolēniem un arī jauniešiem, kuriem skolas gadi jau aizvadīti. Šādu informāciju lūdzam no it visiem darba kolektīviem. Diemžēl mūsu lūgumam šogad atsaucās tikai pieci darba kolektīvi — «Lauktechnikas» rajona apvienība, starpsaimniecību celtniecības organizācija, Līvānu pārvietojama mehānizētā kolonna, vairumtirdzniecības bāze un Līvānu būvmateriālu un konstrukciju kombināts.

Atkārtoti lūdzam visu darba kolektīvu vadītājus un kadru nodaļu darbiniekus informēt mūs par esošajām vakancēm.

Pašreiz esam iekārtojuši darba vairāk nekā simt skolēnus. Pārējie pusaudži strādāja mini LOTOSos un LOTOSos. Darbojās militarizētā sporta nometne, pionieru nometne, sporta un velības nostiprināšanas nometne. Vasaras brīvlaikā 95 procenti skolēnu iesaistīti sabiedriski derīgā darbā.

Taču ir jaunieši (vecumā no 16 līdz 18 gadiem), kuri nekur nemācās un arī nestrādā. Uzņēmumos viņus darbā nepieņem (tas ir saprotams, jo šie jaunieši pagaidām vēl neprot nevienu amatu). Arī mācīties jaunieši negrib. Aktuāls kļūst jautājums: kur šos jauniešus iekārtot darbā. Jāpiebilst, ka mūsu rajonā ir apmēram 30 šādu jaunu cilvēku.

Gribu pieminēt vienu pārdomas izraisīto faktu: kapitālistiskajās valstīs, kur, kā zināms, ir bezdarbs, tomēr atrod darba vietas nepilngadīgajiem — lai mācās strādāt. Jo nākotnē labi strādātāji būs vajadzīgi.

Ir mums ideja veidot jauniešu un skolēnu kooperatīvus vai brigādes, kas ražotu tautas patēriņa preces. Šie kooperatīvi vai brigādes strādātu, izmantojot skolas vai kādu citu ražošanas bāzi. Šādā veidā varētu iesaistīt jauniešus derīgā darbā, viņi būtu ieinteresēti censties: sak, cik nopelnīti, tik arī saņem. Taču pašreiz šis jautājums vēl ir risināšanas stadijā.

Sodien varam aicināt izmantot jau esošās iespējas. Ja vēlaties pastrādāt un saņemt pašu pelnītu naudu (tai, protams, ir pavisam cita vērtība), tad nāciet pie mums. Mēs palīdzēsim.

S. BROČĀNE,

Iedzīvotāju darbā iekārtošanas biroja Preiļu nodaļas vadītāja

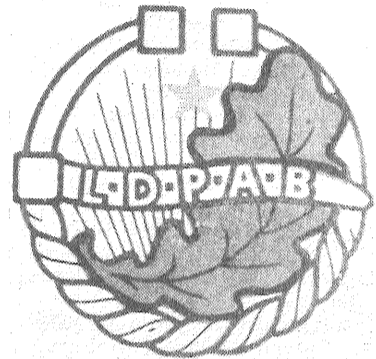
Rajona kinoteātros

Sludinājumi

Sergejs Šakurovs
režisora Leonīda Kvinihidzes
traģikomēdijā

„Draugs“

Kādā saulainā vasaras dienā rosīgas
kņadas pārpilnajā Putnu tirgū gan te,
gan tur iznirst divaina paskata vīrietis.

Konkurss
„Mazo upju tīrībai“

Minētais konkurss notiek no 1988. gada 1. jūlija līdz
1989. gada 1. septembrim, tā noteikumus laikraksts «Le-
ņina Karogs» publicēja šī gada 25. maija numurā.

PREIĻU RAJONĀ ir 24 mā-
zās upes, to kopējais garums ir
apmēram 400 kilometru. Pazis-
tamākās — Dubna, Feimanka,

apoplūdināt lauksaimniecībā
izmantojamās platības ar notek-
ūdeņiem;

meža kailcirti nedrīkst
veikt 50 metru platā joslā, kā
arī 1 kilometra attālumā no tā
sauktajām lašu upēm un 3 kilo-

Stingrās aizsardzības joslā
(tā ir 10 metru plata) NE-
DRĪKST:

celt un izvietot jebkādas
ēkas un būves (izņemot ietaises
ūdens ņemšanai un citas hidro-
tehniskas būves, peldētavas, lai-
vu un kuģu pīstātnes);

ierīkot nožogojumus, kuri
traucē brīvi piekļūt upei vai
ezeram;

mazgāt automašīnas un ci-
tu tehniku;

lietot indīgās ķīmikālijas
un šķidros mēslojumus;

art zemi.

Piekrastes joslu noteikts sākt
mērīt no ūdens līmeņa (vidējā).
Ja upei vai ezeram ir stāvs
krasts, tad mērīšanu sāk no tā.

Pilsētu, pilsēciematu un cie-
matu teritorijās spēkā ir notei-
kumi, kas attiecas uz stingrās
aizsardzības joslu (10 metru pla-
ta).

Notekūdeņu attīrīšanai (arī
virszemes noteces no uzņēmumu
teritorijas attīrīšanai) jābūt šim
nolūkam paredzētajām iekārtām.

Notekūdeņiem pēc attīrīšanas jā-
būt dzidriem. Minētās iekārtas
nedrīkst smakot. (Smaka norāda,
ka iekārtas nedarbojas.) Ūdens
upē vai ezerā tajā vietā, kur
ieplūst attīrīti notekūdeņi, ne-
drīkst mainīt krāsu. Un vēl —
ši izplūdes vieta nedrīkst būt
apglumējusi. Nedrīkst palielinā-
ties aizaugums ar ūdens augiem
(protams, šie augi nedrīkst arī
izzust). Arī grunts krāsa un sa-
stāvs nedrīkst izmainīties. Tā
sauktajām avārijas izlaidēm ir
jābūt aizplombētām.

Ūdens ņemšanas ietaisēm jā-
būt apgādātām ar zivju aizsar-
dzības ierīcēm (sietiem).

Fermās un lopkopības kom-
pleksos jābūt mēslu krātuvēm
(ar vaļņiem vai betonētām ap-
malēm) vai šim nolūkam uzstā-
dītām tvertnēm. Kūsmēsli un
virca nedrīkst nokļūt ūdeņos
(par to klātbūtni liecina peldošo
augu parādīšanās). Bez šaubām,
arī šajos objektos jābūt ūdeņu
attīrīšanas iekārtām. Un vēl —
lopiem nedrīkst būt brīva pieeja
upei vai ezeram.

T. VILCĀNE,
Latvijas Dabas un pieminekļu
aizsardzības biedrības Preiļu
rajona nodaļas padomes pre-
zidija priekšsēdētāja vietniece

Redaktors P. PIZELIS

Galvenie ūdeņu aizsardzības
noteikumi sen vairst nav jau-
nums, taču esam spiesti tos atkal
un atkal atgādināt.

Pie upēm, kuras garākas par
10 kilometriem, un pie ezeriem,
kuru platība ir lielāka par 10
hektāriem, ir noteikta 200 met-
ru plata ierobežotās saimniecī-
kās darbības josla.

Sajā joslā NEDRĪKST:

izvietot objektus, kuri pie-
sārņo ūdeņus;

kaisīt minerālmēslus no
lidmašīnas (arī uz sasalušas zemes
vai uz sniega segas);

iekārtot atkritumu izgāztu-
ves;

TV VIĻNA

4. augusts. 18.00 — Zinas. 18.10
— Dokumentālā filma. 18.20 —
Reklāma. 18.30 — PSRS čempionāts
futbolā. «Zalgiris» — «Torpedo»
(Maskava). 20.15 — «Panorāma»,
Zinas (krievu val.). 20.50 — «Labu
nakti, mazuli!» 21.00 — «Laiks»,
21.40 — «Pārkarotāšanās starmetis»,
21.50 — «Spoguļis», 22.55 — Māks-
las filmas «Robins Huds» 2. sēri-
ja. 23.50 — Zinas.

5. augusts. 8.00 — «Labrīt!», 8.20
— Koncertfilmas. 9.20 — Dokument-
ālā filma. 9.40 — «Spoguļis», 10.45
— Mākslas filmas «Astonkālis-2»,
5. un 6. sērija. 13.00 un 18.00 —
Zinas. 18.15 — Kultūra un atturī-
ba. 18.45 — Zinātnes pasaulē. 19.15
— «Svešu bēdu nav», 20.00 —
«Panorāma», Zinas (krievu val.).
20.35 — «Labu nakti, mazuli!»

21.00 — «Laiks». 21.40 — «Pārkar-
tošanās starmetis». 21.50 — Jau-
natnes viktorīna. 23.20 — Zinas.
23.30 — Vasara un mūzika. 24.00
— Mākslas filmas «Anna Pavlova»
1. sērija.

6. augusts. 9.00 — Zinas. 9.15 —
Koncertfilmas. 10.10 — Dokument-
ālā filma. 10.30 — Koncertfilma.
11.00 — «Veselība». 12.00 — Ne-
dēļas panorāma (krievu val.).
12.30 — Aģitbrīgu skates nosie-
duma koncerts. 14.30 — No kultū-
ras vēstures. 15.00 — Par PSKP
XIX Vissavienības konferences
tēām. 16.00 — Tautas muzikantu
koncerts. 15.35 — Mākslas filmas
«Timurs un viņa komanda» 1. sē-
rija. 17.40 — Multiplikācijas fil-
ma «Karisons atgriezies». 18.00 —
Zinas. 18.20 — Koncertfilmas.
19.20 — Padomju dziesmu antolo-
ģija. 19.25 — Dokumentālā filma.
20.00 — «Panorāma», Zinas (krie-
vu val.). 20.35 — «Labu nakti, ma-
zuli!». 21.00 — «Laiks», 21.40 —

«Pārkarotāšanās starmetis», 21.50 —
Mākslas filmas «Robins Huds» 3.
sērija. 22.45 — Zinas. 22.55 —
Mākslas filmas «Anna Pavlova»
2. sērija.

7. augusts. 9.00 — Zinas. 9.15 —
Svētdienas rītā. 11.15 — TV skolē-
niem. 11.45 — Koncertfilmas. 12.30
— Dokumentālā filma. 13.00 —
Svētdienas mūzika. 13.55 — Nedē-
ļas panorāma (polu val.). 14.30 —
Atzīmējot Dzelzceņleku dienu.
15.00 — Mākslas filmas «Timurs
un viņa komanda» 2. sērija. 16.05
— Koncertfilma. 16.25 — Tautas
teātra izrāde. 17.45 — Zinas. 18.00
— Jaunatnes ekrāns. 19.00 — Kon-
certfilma. 19.45 — «Vernisāža».
19.55 — Reklāma. 20.00 — «Panor-
āma», Zina (krievu val.). 20.35 —
«Labu nakti, mazuli!». 21.00 —
«Laiks». 21.40 — Mākslas filmas
«Robins Huds» 4. sērija. 22.35 —
Zinas. 22.45 — Mūzika un poēzija.

LEŅINA
KAROVS
Laikraksts iznāk otr-
dienās, ceturtdienās un
sestdienās latviešu un
krievu valodā.

«Ленина Карогс» («Ленинское зна-
мя»). Газета Прейльского районно-
го комитета Коммунистической
партии Латвии и районного Совета
народных депутатов на латышском
языке, г. Прейли, Латв. ССР. Из-
дательство «Звайгане», г. Рига, ул.
Горького, 105.

REDAKCIJAS ADRESE: 228250, Preiļos, Komjaunatnes ielā 1.
TĀLRUNI: redaktors — 22059, redaktora vietnieki — 21996,
atbildīgais sekretārs — 22154, agrorūpnieciskā kompleksa, jau-
natnes dzīves un sporta nodaļas — 21759, rūpniecības, celtnie-
cības un kultūras nodaļas — 21985, grāmatvedība, uzzīņas par
sludinājumiem — 22305.

Laikraksts iespiests Latvijas PSR
Valsts izdevniecību, poligrāfijas un
grāmatu tirdzniecības lietu komite-
jas Daugavpils tipogrāfijā 228400,
Daugavpils, Valkas ielā 1. 1 nos.
Iespiedlksne. Ofsetiespiedums.
Metiens 14 066 eks. (latv. val.
9 925 eks., krievu val. 4 141 eks.).
Indekss 68169.
Pas. 1191.

JAUNAGLONAS
58. PROFESIONĀLI
TEHNISKA VIDUSSKOLA

1988. — 1989. mācību gadā
uzņem audzēkņus apmācīšanai
šādās specialitātēs:
plaša profila traktorists mašī-
nists, C kategorijas autovadītājs
(spēj veikt arī remontatslēdznie-
ka pienākumus), mācību ilgums
3 gadi;
pavārs, mācību ilgums 3
gadi;
lauku celtniecības meistars,
mācību ilgums 2 gadi;
traktorists mašīnists (uzņem
no 16,5 gadu vecuma), mācību
ilgums 1 gads;
mehanizētās slaukšanas opera-
tors, mācību ilgums 1 gads;

maizes cepējs, mīklas sagata-
votājs, mīklas sadales mašīnu
mašinists (mācību ilgums 3
gadi);
autoremontatslēdznieks, B, C
kategorijas autovadītājs (mācību
ilgums 1 gads).

Mācības latviešu un krievu
valodā. Mācību laikā audzēkņus
apgādā valsts. Sekmīgiem au-
dzēkņiem maksā stipendiju —
10 rubļus mēnesī. Mehanizētās
slaukšanas operatoriem stipendi-
ju maksā lauku saimniecības, un
tā ir līdz 100 rubļu mēnesī.

Skolas adrese: Preiļu rajons,
Jaunaglona, 58. profesionāli teh-
niskā vidusskola. Tālruni:
65721 un 65743.

VALMIERAS 36. PTV

1988. — 1989. mācību gadā uz-
ņem audzēkņus apmācīšanai šā-
dās specialitātēs:
ar astongadīgo izglītību:
nepārtrauktas stikla šķiedras
leguves operatori,
spolētājas,
audējas — kontrolieres,
sieviešu apģērbu drēbnieces,
remontatslēdznieki,
mērinstrumentu un automāti-
kas elektroatslēdznieki (apmā-
cība latviešu valodā),
šķeterētājas (apmācība krievu
valodā).
Mācību ilgums — 3 gadi. Au-
dzēkņi saņem 50 procentu sa-

maksu par saražoto produkciju.
Ir bezmaksas uzturs, apģērbs,
kopmītne (arī zēniem).

Ar vidusskolas izglītību:
skaitļojamo mašīnu operatori
(stipendija 30 rbļ.);
spolētājas — šķeterētājas,
nepārtrauktas stikla šķiedras
leguves operatori (stipendija 30
rbļ.). bāzes uzņēmuma piemaksa
50 rbļ. un 50 procenti no no-
pelnītā).

Mācības latviešu valodā. Mā-
cību ilgums 1 gads. Ir bezmaksas
kopmītne.

Adrese: Valmierā: Vadu ielā
3, tālruni: 32345, 32155.

STUČKAS
24. PROFESIONĀLI TEHNISKA
VIDUSSKOLA

alcina 1988. — 1989. mācību
gadā apgūt šādas specialitātes:
apmetējs krāsotājs (mācības
latviešu un krievu valodās),
būvgaidnieks namdaris (mācī-
bas latviešu valodā),
autoremontatslēdznieks (mā-
cības latviešu valodā),
puķkopis, dekoratīvās dār-
kopības meistars (mācības lat-
viešu valodā),
plaša profila lauksaimniecības
mehaniķators (mācības latviešu
valodā, uzņem Stučas rajonā
dzīvojošus jauniešus).
Visās specialitātēs apmācību
laiks — 3 gadi. Skolā uzņem
jauniešus un jauniertes ar astoņ-
gadīgo izglītību.
Mūrnīeks — profesiju apgūt
6 mēnešos. Uzņem jauniešus, ku-
ri beiguši dienestu, kā arī jau-

niešus, kurus mācītēs sūta bāzes
uzņēmums.

Skolu beigušajiem tiek nodro-
šināts darbs Latvijas PSR Ko-
mūnālās saimniecības ministrijas
organizācijās un uzņēmumos; me-
hanizatoriem — Stučas rajona
saimniecībās.

Jāiesniedz šādi dokumenti:
iesniegums (uz skolas direkto-
ra vārda), norādot izvēlēto spe-
cialitāti,
izglītības dokuments,
izziņa par veselības stāvokli,
raksturojums,
6 fotokartītes (3x4 cm),
izziņa par ģimenes sastāvu,
izziņa no dzīves vietas,
dzimšanas apliecību vai pasi
uzrāda personīgi.

Mācību sākums — 1. septem-
brī.
SKOLAS ADRESE: 229340,
Stučkā, Jaunceltnes ielā 21, tāl-
runi — 23921, 21035, 21830.

6. augustā plkst. 23.00
ZUNDĀNU TAUTAS NAMA
viesojas
Ogres rajona
diskotēka «Paralēle»
un diskotēka «Nepaej garām».
Ieeja — 2 rbļ.

PARDOD govī. Zvanīt 21771.

PĀRDOD māju un saimniecī-
bas ēkas kolhoza «Sīļukalns»
Teilānos. V. Madžule.

PĀRDOD govī kolhoza «Kras-
nij Oktjabrī» Jaunajos Rumpī-
šos. O. Mivreniece.

LIVĀNU PILSETAS KAPOS
MIRUŠO ATCERES DIENA
13. augustā plkst. 18.00.
Lūdzam apkopt kapus.

Izsakām dziļu līdzjūtību Va-
lentīnai Veigulei un Edmundam
Veigulim sakarā ar VIRATEVA
un TEVA nāvi.

Klusa paliek tēva sēta,
Klusa tēva istabīņa,
Nav vairst tēva kluso soļu,
Nav vairst tēva padomiņa.
(T. dz.)

Preiļu sakaru mezgla kolek-
tīvs

Izsakām dziļu līdzjūtību AN-
TONA AUGUSTA d. BROKOV-
SKA-BOJĀRA piederīgajiem sa-
karā ar viņa nāvi.
Kolhoza «Dubna» valde un
sabiedriskās organizācijas

Daudz mūžā strādāts, ciests,
Daudz citu labā ziedots,
Pār lieliem tālumiem ceļš vijies,
Nu klusā takā solis mieru rod.
(A. Balodis)

Pie kapu kalna nu pietrūkst
tēva,
Un ceļa nav vairst, kur būs
tikties lauts,
Tev paliks gaišums, ko viņš
dzīvē devis,
Kā dzidrais dzintarzes kalnu
strauts.
(Ē. Drēzļņš)

Skumju brīdī esam kopā ar
ADAMA UGAIŅA piederīga-
jiem, pavadot viņu smilšu kalni-
ņā.

Dalām sāpju smagumu ar Tek-
lu Volonti skumju brīdī, kad pār
TĒVA dzīvi klājies mūža vakars
un gulst pēdējie atvadu ziedi.
Arod biedrības rajona komiteja

Kirova kolhoza kolektīvs

Miļo tēt, cik ļoti grūti
Tevī zemes klēpim dot.
(Z. Purvs)

Kad atvadu ziedi nes pēdējos
sveicienus, dalāmiešs sāpēs ar
Teklu Volanti, TĒVU smiltāajā
izvadot.
Arodkomiteju darbinieki